

Sveta družba

Rebert Blum

256. Poglavlje

Sveta družba zapusti Dunaj in se odpravi proti Alpam. Pri Semmeringu. Gospod o mejnih kamnih in o deželi in ljudeh Štajerske

1 Po teh besedah je vse v redu in pohod se nadaljuje po cesti proti štajerski po kateri kmalu pridemo do vznožja gore [Semmering](#). Celotna družba, ki je zdaj sposobna videti naravno Zemljo se tukaj ustavi.

2 [Cesar Jožef](#) stopi naprej in Mi reče: »Večkrat se šel čez to goro in sem naročil veliko stvari za boljšo urejeno pot, saj pred menoj marsikatere poti ni bilo mogoče prevoziti brez nevarnosti za življenje. Takrat so ljudje dvigovali roke nad glavo in jokali do onemoglosti. Tisti, ki so se imeli za modre so rekli: »Da, da, le naredite ceste lepe in ravne, gladke in široke, da se bo hudič lažje vozil po taki peklenški cesti! V mojem času je še vedno veljalo, da široka cesta vodi v pekel. Na Dunaju so bili celo ljudje, ki niso želeli stanovati v stanovanju ob široki cesti, pa tudi če bi jim za to plačal.

3 Dovolj je, da sem se dotaknil te človeške neumnosti, da pokažem, koliko truda me je stalo, ko sem hotel človeštvo dvigniti k bolj razsvetljenim predstavam. Želim prezreti dejstvo, da tudi duhovščina ni hotele ne videti in ne slišati ničesar o širokih cestah in so mene in ceste obsodili na najnižji pekel. Kaj pa sedaj pravijo duhovniki in ljudje o tako imenovani železnici, zlasti o tej, ki pelje čez goro Semmering? Resnično Gospod, kaj takega se pred sto leti nobenemu človeku še sanjalo ni!

4 »V tvojem času so bili ljudje zelo neumni, vendar so bili bolj verni kot sedaj. Vse so razumeli na grobo materialen način in tako rekoč niso vedeli ničesar o duhovnem. Toda ljudje so postali modrejši, zato so tudi bolj neverni. Ampak še vedno imam rajši vero, pa naj bo še tako slepa, kot tako imenovano svetovno učenost. V veri je namreč zemeljski človek svoboden in svoje duše v ničemer ne sodi, v zemeljski znanosti pa že obstaja sodba.

5 Zato ljudje zdaj ne kričijo več ob takšnih gradbenih novostih, saj vidijo njihovo naravo. Toda zato še bolj kričijo ob draginji in ob pomankanju denarja, njihova vera pa je precej redka. Res je, da svet ve precej več kot v tvojem času, vendar zaradi tega ni postal boljši ali bogatejši, ne naravno in še manj duhovno. Zato pustimo, da bodo ceste to kar so in pojdimo naprej!«

6 Pohod se nadaljuje in v kratkem času dosežemo vrh gore, kjer stoji znani mejni spomenik. Tu si zopet vzamemo kratek počitek in cesar Karel stopi naprej in reče: »Gospod in Oče, poglej to znamenje! To je delo iz mojega zemeljskega časa. Razlog za postavitve so bila stalna trenja na meji. Da bi temu naredil konec, sem na posebej spornih točkah postavil mejne kamne. Tu in tam pa so jih postavili tudi meni v čast. Povej meni ubogemu grešniku, sem ravnal prav?«

7 Pravim: »Prijatelj moj, mejni kamni niso nič drugega kot znamenje trdote človeških

src. Zelo žalostno je, če mora en brat drugemu reči: »Tako daleč in nič dlje! Ko pa ljudi obsede zlobni duh sebičnosti, postanejo sankcionirani mejni kamni nujni, saj postavljajo določene ovire nenasitnemu pohlepu. Prav tako so postali nujni mejniki med pokrajinami. To je dobro iz vidika nujnosti, čeprav je samo po sebi slabo, saj je razlog, zaradi katerega so potrebni slab.

8 Če bi ljudje živeli v skladu z Mojim razumljivim naukom in bi v njihovih srcih utripala prava bratska ljubezen, potem na vsej Zemlji ne bi bili potrebni nobeni mejni kamni. Toda pohlep, želja po moči, lakomnost, zavist in aroganca so v osnovi slabe stvari. Zato jim je treba postaviti meje, da se ne bodo še naprej širile kot rak. Na podlagi tega zlahka presodiš, ali so bili tvoji mejni označevalniki dobri ali slabi. Oba sta hkrati kot sodba in razlog za sodbo, torej zakon. Toda niti zakon niti sodba nista dobra, ker sta oba posledica zla v človeškem srcu.

9 Glej, v Mojem kraljestvu ni več zakona in zato ni več sodbe. Kajti zakon in sodba sta le varovalo, ki držita krivico in zlo v določenih mejah. V nebesih pa ni prostora za zakone in sodbe, razen za zakon čiste ljubezni, ki je pravzaprav najvišja svoboda. Zato mejne kamne gledam nerad, saj niso nič drugega kot spomin na trdoto in neprijaznost človeškega srca. Zdaj dragi prijatelj vse veš in ti ni več treba razmišljati o takšnih malenkostih.

10 Raje se ozrite proti jugu, proti prelepi deželi, ki je podobna Kanaanu in se imenuje Štajerska. Prebivalci te dežele so večinoma še vedno zelo neumni, kajti tam, kjer človeka ne vznemirjajo prevelike potrebe, postane človek podoben leni živali in mu ni mar za telesne in še manj za duhovne potrebe. In prav to je primer te prelepe dežele, saj svoje maloštevilne prebivalce predobro hrani, zato so lenobni in naredijo le toliko, kolikor je potrebno za potrebe njihove kože. V mestih je tu in tam malo več življenja, a tudi več hudobije in greha vseh vrst. V mestih te dežele živijo le redki, zaradi katerih obiskujemo to deželo! In tako spet nadaljujmo pot!«

257. Poglavje

Pogovori o starih in novih časih. Svet ni bil nikoli dober, v njem je bilo vedno le malo dobrih ljudi

1 Pot nadaljujemo iz gore do vasi [Spital](#) ob vznožju Semmeringa.

2 [Cesar Karel](#) ponovno pristopi in reče: »O Gospod in Oče, Ti Sveti, Presveti. V mojem času je bil ta kraj zatočišče za revne bolnike. Sam sem ga večkrat obiskal na svojih potovanjih na jug in ga tudi obdaroval. A z menoj je bilo pa tudi vse kmalu izgubljeno in dobrodelnost premožnejših štajerskih meščanov se je hitro spremenila v čut za dobiček. Ljudje so želeli obogateti in so kmalu pozabili, da revni nimajo ničesar

in zato ne morejo živeti. To je državi prineslo le malo blagoslova. V mojem času je bila ta dežela ena najbogatejših v celotnem imperiju, zdaj pa bo ena najrevnejših.«

3 Na to rečem: »Da, nisi se povsem zmotil. Še vedno je nekaj ljudi, ki so veliko dosegli, toda na splošno je težko najti deželo, ki bi imela več sebičnežev kot ta. Visokogorje je še vedno boljši del, v nižini pa je slabo. Želja po dobičku, nečistovanje, nevera na eni strani in najbolj očitno praznoverje na drugi! Sebičnost, pogosto toga brezčutnost do ubogih ljudi, pohlep in zavist, ter stalno neupoštevanje bližnjega, so glavne značilnosti te dežele. Zato pa obiskujemo ta mali bolni narod, da bi ga morda naredili malo bolj zdravega. Mesto te dežele nas ne bo prenašalo, zato si bomo za kratek čas našega bivanja poiskali prostor zunaj mesta!«

4 Pravi Karl: »Gospod! Grom in strela naj udarita v to mesto! Morajo pa ti ljudje biti pravi hudiči. A v mestu ni uradnikov, vojske in policije?«

5 Rečem Jaz: »O dovolj! A med njimi je le malo ljudi! Uradniki želijo prehitro postati veliki gospodje, da bi dobili več denarja. Zato so njihova srca večinoma iz kamna in pogosto izvajajo svojo službo neusmiljeno strogo, da se jih bodo, ko bodo napredovali, spominjali kot na sposobne ljudi. Le redki so zadovoljni s tem kar so in kar imajo. Večina hoče imeti vedno več in več in glej, to je veliko zlo; videti je zelo malo ljubezni in še manj prave pravičnosti.

6 Če v tem mestu ne bi bilo toliko vojaške sile, bi državnim uslužbencem na splošno šlo slabo, saj nikakor niso priljubljeni. Če želi javni uslužbenec širiti blagoslov v državi, mora imeti veliko ljubezni! Če te nima, seje tam kjer deluje le plevel in trnje, ter povzroča sovraštvo in prezir med svojimi podaniki!«

7 Pravi [Rudolf Habsburški](#): »Gospod, poglej, dve široki cesti! Ena za kočije in druga za železnico. Koliko čudovite zemlje zavzemajo, medtem, ko so bile v mojih časih vse ceste ozke in so potekale po sicer neuporabnih zemljiščih. Nisem imel državnega dolga in sem bil v več vojnah. Tisti, ki se sedaj vozijo po tako širokih cestah in hitro premikajo svoje stvari so zdaj dolžni vsemu svetu. Res, tega ne razumem.«

8 Rečem Jaz: »To je preprosto zato, ker nimajo ljubezni, zato tudi ne morejo imeti prave luči. Če bi ljudje živeli v skladu s potrebami, bi imeli vsi dovolj. Ker pa živijo za razkošje in ponos, trpijo stisko in bedo ter postanejo dolžniki celemu svetu. Razumeš to preprosto temeljno resnico?«

9 Reče Rudolf: »O Gospod, na žalost te razumem! Zdaj bo na Zemlji nastopil čas, o katerem si napovedal, da se bo ljubezen ohladila in vera ne bo več obstajala. Iz vseh ustanov, ki sem jih sedaj videl, je to še preveč jasno. Samo prazen sijaj, aroganca in razkošje. Vsak želi izstopati pred drugim.

10 Ko se ozrem nazaj na svoj čas, je bil tudi v oblačanju red. Vsaka oseba se je

morala oblačiti v skladu s pravili svojega ranga, kar je bil velik nadzor nad aroganco in razkošjem. Zdaj pa so medsebojno spoštovanje, ljubezen, vera in usmiljenje izginili in hladen, brezčuten um vlada v srcih ljudi, kamorkoli se ozreš.

11 V mojem času so bile ob cestah uvedene brezplačna prenočišča, kjer so se revni potniki brezplačno prehranjevali. Vsakdo je imel zakonsko pravico do gostoljubja svojega vernega brata, le Judje in pogani so morali gostilničarju plačati majhno dajatev. Gostilničar je imel pravico pošiljati nabiralce v sosednje skupnosti, ki so mu priskrbeli veliko vsega. In to je bil vsekakor dober dogovor. Zdaj ni o tem nič več sledu. Če potnik nima denarja, je obsojen na lakoto. O človeštvo, kako daleč ste se oddaljili od poti v Božje kraljestvo!«

12 Gospod! Menim, da se s tem sedanjimi ljudmi ne da narediti veliko več. Skoraj vsakdo ima na čelu zapisano sodbo smrti! Kjer več nihče ne vidi potreb svojega bližnjega, kjer se pred glasnim pompom sveta sliši glasno tarnanje revščine, tam je ob kukavici le trava in zelenje. Zato menim, da se ne bi smeli več posebej ukvarjati s tem duhovno skoraj mrtvim človeštvom, ampak bi ga pustili, da naravno izumre z vsemi vrstami epidemij. Ohraniti je treba le nekaj dobrih, ki razpršeno živijo tu in tam, da bi Zemlja zaradi njih spet postala bolj naseljena.

13 Rečem Jaz: »Moj dragi prijatelj, imaš čisto prav, res je žalostno, kako svet zdaj izgleda. Povem ti, da veliko slabše kot v Noetovem in Lotovem času. Toda kaj drugega lahko storimo, kot da smo nad vse potrpežljivi. Tudi če danes vsi umrejo, pa jim v duhovnem svetu ne bo niti za kanček boljše, kot jim je na zemlji. Toda, če jih pustiš za nekaj časa ne Zemlji in jih zaradi njihove neumnosti narediš zelo nesrečne, se bodo mnogi vrnil k sebi in se splazili h križu.

14 Tu in tam pa se še vedno najdejo zelo dobrodelni ljudje, ki svojim bratom in sestram naredijo veliko dobrega. V tvojem času, dragi Rudolf, je bilo nekaj dobrih ustanov, bilo pa je nekaj res slabih. In tako je še sedaj.

15 Povem ti: »Svet ni bil nikoli dober, ampak je bilo v njem vedno le malo dobrih ljudi. Kar je enkrat slabo, je in ostane slabo za vedno. Grozdje in fige ne rastejo na trnju in osatu, ampak boste vedno nabirali žlahtne plodove le na trtah in figovcih. Ne obremenjujmo se s tem zaradi sveta. Bolj ko bodo delovali v svoji stvari, bolj bodo na koncu kaznovani. Kdor se vzpenja visoko, temu bodo skalnati vrhovi kmalu povedali kako visoki in nevarni so! Zdaj pa vendar obiskujemo le bolne ljudi, zato pojdemo naprej!

258. Poglavje

V Mürzzuschlagu. O dobi tehnologije. Manjka vera in ljubezen in zato ni

pravega blagoslova

1 Zdaj se približujemo kraju [Mürzzuschlag](#) in vsi občudujejo zgradbe v tem mestu, ki je z vseh strani obdano z gorami.

2 Jožef, ki hodi tik za Menoj reče: Gospod in Oče! V svojih deželah sem imel tudi velike mojstre v umetnosti strojev, toda zakaj takrat nihče ni pomisli na takšno napravo, s katero vodna para doseže tako močan učinek? V mojem stoletju so bili veliki umi, vendar jim je srečna uporaba pare ostala neznana. Resnično, če bi se ta izum zgodil pod mojo vladavino, bi se stvari za čisto krščanstvo spremenile. Seveda bi me vraževerje spravilo v slabo voljo, vendar bi postal mojster v njem. Ko bi bilo praznoverje premagano in temačni klerikalizem poražen, bi čisto duhovna vzgoja hitro napredovala.

3 Tudi duhovom ni nezanimivo, ko vidijo kako njihovi mladi zemeljski bratje izumljajo stvari, ki nikakor nimajo majhnega pomena. Tam v daljavi vidim kompozicijo vagonov, ki se premikajo kot puščica. V mojih časih bi za tako razdaljo potrebovali cel dan potovanja. Zdaj je ta razdalja premagana v pol krajšem času. Gospod, tudi ti moraš biti zadovoljen, ko tvoji otroci na Zemlji dosežejo 4 tako spoštovanja vredne stvari iz svojih še nezrelih misli. Kajti ta natančen izračun med vzrokom, silo in učinkom je tudi nekaj, kar dela veliko čast tvojemu duhu v človeku.

4 Rečem Jaz: »Dragi prijatelj! Verjetno imaš prav in tudi Meni bi bilo v veliko veselje, če bi mi ljudje pri takih delih izkazovali čast in jih gradili na stebrih ljubezni. Toda med vsemi tistimi, ki se ukvarjajo s takšnim delom, skoraj nihče ne pomisli name. Vsa vožnja je tu omejena s tako strogimi zakoni, da jo lahko uporabljajo le tisti, ki se jim natančno podredijo. Najprej mora ob dogovorjenem času plačati vozovnico in samo en cent premalo vas izključi iz uporabe te možnosti hitrega potovanja. Nihče ne napreduje niti za en komolec naprej zastonj.

5 Kako bi bilo, če bi vsakemu vlaku z vagoni priklopili še brezplačni vagon za zelo revne ljudi! Vendar ta ustanova tega ne dopušča. Takšen brezplačni vagon bi bil blagoslov za podjetnike in njihove delnice bi se uvrstile med najdonosnejše. Vendar povem, dokler revnim ne bo omogočeno brezplačno sodelovanje, tako dolgo ta ustanova ne bo nikoli prinesla dolgo zelenih procentov. Zapomni si, kjer ni ljubezni, ni dobička! Kajti samo ljubezen zagotavlja pravi, obilni in trajni dobiček.

6 Toda s tem vlakom prihaja moj dober prijatelj iz Gradca in z njim še eden in še eden! Te tri moramo blagosloviti. Seveda nas ne bodo videli, a v njihovih srcih bi se moralo občutiti veliko vznemirjanje. V njem pa so še trije drugi, ki prav tako niso slabi, vendar niso povsem pravi, niti v veri niti v ljubezni. Toda kljub temu jim ne smemo

odvzeti našega blagoslova. V njem je tudi ženska, ki ima sposobnost videnja duhov. Če bi bilo njeno oko na tej strani, bi lahko videla tudi nas. Samoumevno je, da tu govorimo le o očeh duše. Naš blagoslov naj bo namenjen tudi njej!

7 In zdaj moji prijatelji, gremo spet naprej! Veter z vzhoda, ki je za tako pozni letni čas precej topel in na čigar krilih se v obliki oblakov zibljejo milijarde duhov, bo našim redkim prijateljem v Gradcu sporočil, da se bližamo temu kraju. Najprej se bomo utaborili na hribu severno od mesta. V polnosti časa bo ta hrib podrobneje opisan.

8 Zdaj prihajamo v [Bruck](#), majhno a zelo veliko mesto. Tam si ne bomo vzeli popoldanskega počitka ampak bomo takoj odšli naprej.«

9 Medtem, ko se sedaj približujemo [Frohnleitenu](#), pobožnemu mestu, na katerem pa so Liguorianeri pustili temen madež, so Robert in častnik Peter ter njuni ženi odšli naprej, da bi v bližini Gradca Meni in vsej družini pripravili primeren prostor.

10 Danes zjutraj (leta 1850) ob šestih so ti štirje ljudje prispeli v bližino [Gradca](#). Trije močni trki na tvoja vrata, moj hlapec, so bili znak prihoda teh štirih gostov. Tako rekoč so zavili v predmestje in v hišo v kateri živiš, ter so te s tremi močnimi udarci na vrata zbudili. Od tam so se takoj odpravili na kraj svojega cilja, ki pa bo podrobneje naveden šele ob Mojem prihodu.

259. Poglavlje

V Frohnleitenu. Na Cerkev prikovani duhovi

1 Zdaj smo v vasi Frohnleiten, kjer nam iz tamkajšnje župnijske cerkve teče nasproti množica duhov in nas skrbno sprašuje od kod prihajamo, kam gremo in kdo smo.

2 Prihajamo od zgoraj in smo za kratek čas prišli iskati izgubljene ovce in jagnjeta, disciplinirat kozle in uničiti volkove. Duhovi pravijo: »Aha, vi ste gotovo misijonarji iz Rima, ki jih je sam papež posvetil za to najpomembnejšo službo?«

3 Peter pravi: »O ljubljani! Smo misijonarji, vendar nas ni posvetil vaš slepi papež, ampak Bog, sam Gospod Jezus Kristus. Kdor od vas nam bo hotel slediti ga bomo takoj sprejeli v pravo Božje kraljestvo. Kdor pa nam ne bo sledil, bo ostal na opustošeni Zemlji. Toda ne sprašujte nas več kdo smo in kako nam je ime, kajti kdor ne bo nujno sledil temu, kar zahtevamo, ne bo sprejet.«

4 Duhovi pravijo: »Če vas sveti papež ni posvetil in poslal, vam ne moremo slediti, saj je Gospod Bog vse položil v njegove roke. Kar zaveže na Zemlji, je zvezano v nebesih in kar razveže na Zemlji, je razvezano v nebesih. Če torej niste poslani od papeža, ste lahko poslani le od pekla, iz katerega izhajajo vsi heretiki, ki prav tako svetoskrunsko pravijo, da izhajajo od Boga in da je On njihov Oče, čeprav je njihov Oče Satan. Preprosto pojdite naprej!«

5 Pravi [Peter](#): »Kako veste, da je papež od Gospoda Boga prejel tako veliko moč? – Govori ženska z dvokilogramskim molitvenikom v roki: »To ve ves svet! Bog je dal vso oblast Petru, ta pa papežu, papež pa spet naslednjemu in tako naprej. Zato je vsak papež enak samemu svetemu Petru! Je Gospod to razumel?«

6 Peter pravi: »To se mi zdi zelo smešno, saj sem jaz tisti Peter, v katerega roke je Gospod Bog položil duhovne ključe nebeškega kraljestva. Nič ne vem o prenosu oblasti, ki mi jo je dal Bog, na rimskega papeža, tako kot nikoli nisem imel svojega sedeža v Rimu. Pavel, apostol poganov je verjetno kar nekaj časa preživel v Rimu pod tiransko oblastjo cesarja Nerona, ampak jaz, pravi in resnični Peter nikoli! Kako naj bi potem papeža imenoval za svojega naslednika in mu predal vse pristojnosti, ki mi jih je podelil sam Bog«

7 Ženska zavpije: »Proč Satan! Poglejte ga! Zdaj želi biti celo sam sveti Peter! A ni dovolj, da kot prekleti heretiki zavračajo Kristusov nauk, ki ga ima samo papež, ja na koncu hočejo biti kar dragi Gospod Bog! Zdaj pa poskrbite, da boste šli naprej, sicer vas bodo nasilno pospremili!«

8 Rečem Jaz: »Brat Simon! Zaenkrat so vsa prizadevanja zaman. Potrebujejo še vsaj dvesto let, da bodo postali nekoliko svetlejši. Zato pojdimo naprej. Toda najprej vam bom za nekaj trenutkov dovolil da nebeško zasijete in bom dovolil, da vas ti prikovani ljudje prepoznajo. Potem pa bomo nenadoma izginili pred njihovimi očmi. Ta obraz bi moral biti zanje zvezda vodnica, v čigar sijaju naj postopoma najdejo pravo življenjsko pot!«

9 V tem trenutku Peter zasije kot sonce ob najbolj čistem poldnevu. Vsi duhovi se od strahu skrčijo, mi pa izginemo. Ko se duhovi ponovno prebudijo in želijo pasti pred nas, ne vidijo več nikogar več. Potem takoj začnejo jokati in tuliti ter preklinjati svojo slepoto.

19 Cela skupina menihov, ki je prišla iz cerkve, gre k tem žalujočim ter jih na strogo papeški način pouči, ter razglasi omenjeno prikazen za strašljivo delo pekla. – toda duhovi napadejo menihe in jih želijo pobiti. Toda menihi pobegnejo in zbežijo v svoj samostan. Duhovi pa se jim smeji in se s tega kraja umaknejo v gore.

11 Tako se je končal ta prizor v Fronleitnu. Mi pa gremo naprej z namenom, da so ob šestih zvečer približamo Gradcu in se usedemo na tako imenovani [Reinerkogel](#), kjer so se štirje prejšnji že namestili.

260. Poglavlje

Še en prizor z duhovi. Gospod z svojimi na Reinerkoglu. Duhovi z gorskih višin iščejo odrešitve

1 Na poti iz Frohnleitena v Gradec smo se za krajši čas ustavili, kjer smo srečali množico najrazličnejših pisano mešanih duhov. Večinoma so to bile duše nekdanjih nadzornikov, mejnih stražarjev, policijskih uslužbencev in sodnih izvršiteljev. Postavijo se v vrste in zahtevajo naše potne liste, sicer bi nas morali zadržati. Zaradi tujcev so izjemno strogi in ker je njihov zakon zelo strog, ne morejo storiti ničesar drugega kot da ga dosledno izvajajo.

2 Tu, začeni z Rudolfom Habsburškim, nastopijo vsi cesarji oblečeni kot cesarji naenkrat in rečejo stražarjem: »Ali tudi cesarji potujejo s potnimi listinami in dovoljenji?« »Da, toda koliko cesarjev je zdaj ustoličenih? Za božjo voljo! Cesarjev je skoraj več kot podanikov. Ja seveda, tukaj preverjanje potnega lista ne bo pomagalo. Med njimi bi lahko bil tudi ruski cesar, zato bi lahko bili v veliki dilemi?«

3 Pravi drugi: »Toda zdi se mi nekoliko sumljivo, da ti veliki gospodje prihajajo peš. Pravi prvi: »Neumnež! Želeli so si ogledati železniško progo in so se zato sprehodili:« Pravi drugi: »Da, tako bo! Zanima me, kdo so drugi! Zagotovo jih je dobrih tri tisoč.«

4 Reče prvi: »Samo nobenih neumnih vprašanj več! Tu bo velik kongres, zato so se zdaj zbrali vsi mogotci in se bodo posvetovali med seboj. Bodite vsi tiho in se ne premikajte, sicer bomo jutri vsi skupaj lebdeli visoko nad Zemljo v prostem zraku brez dihanja. Samo jaz bom šel in povedal, da lahko njihova veličanstvo nemoteno

nadaljujejo svojo visoko pot.« Ostali se zdaj umaknejo, le prvi gre tja v sklonjenem položaju in jecljaje izreče zgornji nagovor.

5 Toda cesar Jožef mu je rekel: »Tako strog si pri svojih dolžnostih zato, ker ti ta služba zagotavlja kruh. Zdi se, da vas pravo samo po sebi ne zanima. Povem vam, ste slabi služabniki svojega gospodarja. Kdor ne dela dobrega zaradi dobrega, ni vreden nagrade! Zapomnite si to! V prihodnje spoštuj zakon vseh zakonov in nikoli zaradi svojega uradnega kruha. Le tako boš pravi služabnik tistega, ki ima pravico sprejemati zakone. Priporočite se Bogu! Poskrbi še, da bomo šli naprej!«

6 Uslužbenec odide, dohiti svoje pomočnike in jim pove, kaj mu je rekel zelo strogi cesar. – Drugi pa govorijo: »Bodimo veseli, da nam je tako dobro šlo!« Zdaj se hvala Bogu premikajo naprej:« - Od teh duhov še nobeden ni bil zrel, toda to srečanje jim je dalo skrivni namig, zaradi katerega bodo bolj prilagodljivi. Zdaj se bodo umaknili bolj v gore, kjer bodo dobili vpogled, da so sedaj v duhovnem svetu.

7 Po tem dogodku smo se z različnimi pogovori odpravili na pot in prišli točno ob šestih zvečer, 4 oktobra 1850 na vnaprej določeno mesto. Takrat ste vi prijatelji bili na [Schlossbergu](#). Tam ste lahko dobro in opazno začutili Moj prihod prek vseh vrst znamenj v obliki zvezd, nato prek občutka, ki vas je okrepil, prek umirjene narave, spoštljivega položaja oblakov in prijazne osvetlitve hriba.

Schlossberg

8 Takoj po Mojem prihodu so se na pobočju začele zbirati množice najrazličnejših duhov. Veliko med njimi jih je bilo zle in grde narave, vendar so bili hitro potisnjeni proti večeru. Otemnitev hriba [Plabutsch](#) s črnimi hlapi so zaznala tudi vaša čutila. Ja, tudi Satana je bila med temi izločki. Ob vznožju hriba so se utaborila boljša bitja in so prosila za izboljšanje svojega položaja. Ko jim je bilo to odobreno, so hvaležno odšli.

9 Nato je iz smeri [Schöckla](#) prišla cela legija duhov, ki so še vedno zelo pripadali kraljestvu narave. Njihov prihod je bilo mogoče jasno zaznati po ognjenem plamenu na desni strani približno ob sedmih. Precej odločno so zahtevali razrešitev naporne gorske službe, kar jim je bilo pa le delno odobreno. Klub temu so bili zadovoljni, kar se je videlo po izginotju te svetlobe.

10 Prišla je tudi množica duhov iz vse bližnje okolice in je prosila za blagoslov tega območja. To jim je bilo podeljeno še pred sedmo uro. Tudi vi ste prejeli blagoslov in ste ga lahko zelo dobro opazili, ko se je nad ravnico razlivala mavrična svetloba.

11 Prijatelj And. H. W je v obliki majhnih zvezd opazil tudi prisotnost številnih monarhov, ki so se utaborili na gori proti jugu. Ti moj hlapec pa si videl bel sijaj svetlobe proti vzhodu na višini. To sem bil Jaz med štirimi, ki so pripravljali

bivališče in tremi apostoli.

12 Ponoči se je množica nezadovoljnih duhov pomirila in odstranila. Odšli so tudi k počitku, kar je za vas prineslo jasno noč, ter današnjo čisto jutro in tudi dan. Še vedno pa so oblaki. To so duhovi, ki še vedno želijo nekaj več, kot so že prejeli. Toda njihova ljubezen je še vedno šibka, zato tudi njihov dobiček ni močnejši.

13 Danes 5. oktobra ob pol devetih po zraku prišla množica močnih duhov, ki so mi izkazali čast, hvalo in slavo ter Mi hitro postavili vzvišeno bivališče. »Kajti«, je rekel njihov vodja, »ni dobro pustiti Gospoda slave prebivati na umazanih tleh.«

14 Jaz pa sem jim rekel: »Pustite svojo gorečnost! Vem zakaj se tako obnašam in se zdaj z nogami dotikam Zemlje. Dvignite ta šotor. Če bi hotel bivališče bi bilo tudi postavljeno. Namesto tega mi v svojem srcu zgradite primerno bivališče in naredil jo bom za svoje stanovanje. Toda ta zračni golobjak mi nikakor ni všeč, zato ga takoj odstranite.«

15 Ti duhovi so storili kar sem jim ukazal in nato nekoliko nejevoljno odšli. Tudi ti moj hlapec si to videl in hitro zabeležil. Vijolično obarvani oblaki na obeh straneh golobjaka so bili prav ti duhovi, ki so se kmalu umaknili.

16 [Robert](#) je pravkar pripomnil, da ga zelo moti, da se tu na hribu neprestano gnetejo množice najrazličnejših duhov, ko pa jih je bilo na Dunaju potrebno posebej iskati, da bi se z njimi lahko pogajal. Od kod je to prišlo?

17 Jaz pa mu rečem: »Glej, to je gorata dežela. Duhovi, ki so se utaborili na gorskih višinah, že imajo jasnejši pogled in vedo kje so. Zato prihajajo v tisočih množicah in prosijo za čimprejšnjo izboljšanje svojega stanja. Toda v nekaterih je še vedno precej sebičnosti, zato jim lahko storimo le toliko, kolikor je nujno za njihovo odrešitev. Če bi jim omogočili več, bi postali preveč samozavestni in bi kmalu začeli z raznimi predstavami. Toda, če jih na ta način ohranjamo v večjem pomankanju, ostanejo trezni in hitreje dozori do popolnosti. Na kratko boste izvedeli veliko stvari, ki vam do zdaj niso bile znane. Zdaj pa se spet umiri, nove trume že prihajajo!«

261. Poglavje

Priliv demonov in naravnih duhov. O naravi gorskih duhov. Jakob Lorber, ki mu Gospod narekuje po svojem angelu, s svojimi privrženci v vidnem polju svete družbe

1 Robert sprašuje: Od kod so in kaj hočejo? O Gospod in Oče, oprosti mi, da te nenehno nadlegujem z najrazličnejšimi vprašanji, vendar si res ne morem pomagati. Kajti to, kar sem že videl o vseh vrstah bitij, je zdaj skoraj neverjetno. Resnično, tu se tvoja moč, dostojanstvo in slava razodevajo na način, ki ga še nikoli nismo videli.

Skoraj povsod si se obnašal čim bolj pasivno, vsaj pred mojimi očmi. Vse smo morali narediti mi, čeprav le po Tvoji besedi. Tu pa smo vsi podobni zgolj opazovalcem, ki gledajo umetnika, ne da bi ga lahko kakor koli podprli. Gospod, povej mi kako se to dogaja v tej gorati deželi?«

2 Reče, Jaz: »Moj dragi brat! Duhovi iz gorskih dežel imajo razen redkih izjem vedno boljši vid, kot tisti iz nižinskih pokrajin. Duhovi, ki jih je sedaj okoli nas na sto tisoče, natančno vedo, da so v svetu duhov in to stanje izkoriščajo po svojih najboljših močeh. Res je, da jih še vedno ujamejo številne vraževerne stvari, vendar to ni tako pomembno, saj so po drugi strani bolj uvidevni in lažje sprejmejo kakšen namig.

3 Kjerkoli se pojavijo takšni grobo materialni človeški duhovi, morate najprej pripraviti pot zame, kajti po Mojem redu najbolj duhovno ne sme nikoli priti v neposreden stik z materialnim. Glej, zato ste tu potrebni kot vmesna stopnja. Tu, kjer duhovi dobro vedo kaj so, lahko takoj vzpostavim ustrezen stik z njimi, ne da bi jim škodoval. Tako kot prebivalci gora na Zemlji živijo veliko bolj skromno kot požrešni prebivalci ravnin, tako živijo tudi duhovi, ki naseljujejo gore. Če te prosijo, moraš vedno nekaj narediti zanje in takoj so zadovoljni. Če jim ne bi dali ničesar, bi jim nekaj manjkalo. To bi jih zelo razžalostilo in na koncu bi zopet postali nepredvidljivi in manj zaupljivejši.

4 Zaradi tega se tudi včasih zgodi, da se nekaterim ljudem v romarskih krajih na Zemlji podeli kakšna prošena milost. Res je, da takšno priznanje nikakor ni koristno, saj prosilce le utrjuje v njihovem vraževerju. A, če tega ne dovolim, bodo na koncu izgubili vso vero in to bi bilo še hujše. Če lahko izbiraš med velikim in majhnim zlom, je zagotovo boljše izbrati manjše. Se ti ne zdi tako moj brat Robert?«

5 Reče Robert: »O ti najbolj ljubeči Oče, drugače ne more biti. Kaj pa je sinoči hotelo tistih dvanajst ljudi, ki so prišli k nam iz mesta okoli pol petih? Enega poznam; to je namreč tisti, ki je v Tvojem imenu prinesel kruh in vino. To je tvoj slabotni zemeljski služabnik, ki preko angela v tvojem imenu zapisuje, kar mu narekuješ v pero. Ostali so mi popolnoma tuji!«

6 Rečem Jaz: »To je bilo samo tistih nekaj prijateljev v tem mestu, zaradi katerih smo se v glavnem odpravili iz Dunaja. Glej, ti Me ljubijo in imajo tudi dobro vero, čeprav Me ne vidijo. Če bi se jim pokazal, bi na tem hribu iz ljubezni do Mene takoj zapustili življenje svojih teles. Vendar se to ne sme zgoditi v tem času, kajti na Zemlji morajo še vedno veliko narediti v Mojem imenu. Ljubim jih in jih bom pustil na Zemlji še nekaj časa do njihove popolnosti.

7 Sčasoma bodo to naše dejanje razkrili svetu in mnogi bodo v njem našli svojo odrešitev. Toda tudi mnogi čisti otroci sveta bodo zaradi tega zelo jezni, vendar bodo

zaradi tega naravno in moralno propadli. Takšni ljudje ne bodo več našli neposredne svetlobe iz nebes. Si opazil tudi dve ženski, ki sta bili tam? Si videl njuni žareči srci?

8 Pravi Robert: »O ja, Gospod in Oče! To je bil resnično lep par, kakšnega nisem videl od tvoje zemeljske matere Marije. Moja Helena in Petrova Matilda bi bili v primerjavi z njima tako rekoč nič. Tudi ostalih pet je bilo nebeško lepih, toda ti dve sta bile nadvse čudoviti in lepi. Toda ene od petih nisem mogel povsem zaznati, saj je vedno obrnila obraz stran od mene. Kdo je bila?«

9 Rečem Jaz: »To je bila mati štirih hčera in dveh Anselmovih sinov H. W. Ampak ona ni več prebivalka Zemlje, ampak je prebivalka čistih nebes. Zato je vedno odvrnila svoj obraz od tebe, ker bi njena prevelika lepota lahko škodovala tudi tebi, kajti ona je izjemno lep angel. Ob tej priložnosti je tudi ona želela sodelovati pri veselju svoje družine in z Mojim posebnim dovoljenjem se je tudi ona znašla v tem krogu.

10 Pravi Robert: »Kaj pa so bili potem tisti mladi fantje, ki so prišli sem gor in nekaj časa skakali naokoli, kot da bi jih poslušal cel svet?« Rečem Jaz: »To je bilo nekaj še nezrelih naravnih duš, ki bodo morale prestati še nekaj inkarnacij, dokler njihova duša ne bo prevzela polne človeške oblike. Takšna bitja nimajo pred nami drugega pomena kot ga imajo parazitske rastline na vejah sadnih dreves. Zato nič več besed o takšnih ničlah nižjega obstoja.«

----- Opomba -----

(Imena dvanajstih so: [Jakob Lorber](#), [Andreas Hüttenbrenner](#), [Anselm Hüttenbrenner](#) in njegovih šest otrok: Wilhelmine, Julie, Alexandrine, Angelika, Peter und Felix. Potem Celestin Hüttenbrenner in dve ženski: Mathilde E. in Eleonore J. ; založba.)

262. Poglavlje

Potujoči duhovi iz ozvezdja Zajca. Svetloba in ljubezen ter njuni različni učinki

1 Rečem Jaz: »: »Kako pa ti je vseč množica boljših duhov, ki so nas danes v velikih množicah obiskali že zgodaj zjutraj? V bistvu nas niso prosili za nič drugega, kot da nas le tiho obišejo. Nato so proti večeru odšli in si privoščili kratek počitek na hribu Plabutsch nad Murstrom.

2 Pravi Robert: »To so bila zame čudna bitja. Videti so bila kot ljudje, sicer pa so se zdeli hladni in skoraj brez vsakršnih čustev. Kaj so torej bili in kaj jih je pravzaprav pripeljalo sem?«

3 Rečem Jaz: »To so bili duhovi z drugega planeta in to s planeta, ki ne pripada temu

osončju, ampak z oddaljenega planeta, ki se nahaja v ozvezdju tako imenovanega Zajca. Ta planet je od svojega sonca oddaljen približno tako kot je Merkur oddaljen od zemeljskega sonca. Če želiš bolje spoznati to sonce naj te usmerijo k ozvezdju Zajca. V levem ušesu tega ozvezdja boš odkril majhno zvezdo, ki je komaj pete velikosti. To je sonce, s katerega najbližjega planeta izvirajo ti duhovi. So potujoči duhovi, katerih največja blaženost je nenehno potovanje. Ko pa pridejo na Zemljo, kar se seveda zgodi le redko, se odpočijejo in se poskušajo spoznati z Mojimi otroki.

4 Včasih se zgodi, da se nekateri pustijo ponovno utelesiti tukaj na Zemlji. V želji, da bi postali Moji otroci, pa so podobni novo ujetim pticam v kletki. Nimajo počitka in ne miru in tudi jim je nemogoče, da bi kje dolgo zdržali. Potovanje in potepanje je njihovo največje veselje. Če jim je to omejeno, so zelo nesrečni. Zato je razlog za njihov prihod na Zemljo le redko kakšen drug, kot tisti, ki ti je bil sporočen. Tokrat jih je sem gnala nejasna slutnja, da sem Jaz tukaj. Modrejši med njimi so že od daleč opazili Mojo navzočnost in so zato prihiteli sem, da bi se mi poklonili. V tem pa je tudi vse njihovo bogoslužje, da ob določenih priložnostih Bogu Gospodu izrečejo kakšen kompliment in Mu priložnostno izrečejo tudi nekaj zadržanih besed hvale. V kraljestvu luči je služba glasnika tista, ki jih najbolj privlači. Zdaj veš kaj so in kaj počnejo.«

5 Reče Robert: »Da, Gospod in Oče! Nenavadno pa je, da nemir teh duhov sovpada z nemirom iste zemeljske živali, po kateri se imenuje to ozvezdje. So kot pravijo pravi 'skakači'. Nekatero postavijo sploh niso slabo izgledale, nisem pa mogle presoditi ali so ženskega ali moškega spola. Vsi so si bili podobni kot vrabci na Zemlji. Ali so si ljudje na drugih nebesnih telesih enako podobni kot ti duhovi, ali pa obstajajo tudi formalne razlike med njimi?«

6 Rečem Jaz: »Duhovi iz sfer čiste modrosti so si vedno tako podobni, kot je eno oko podobno drugemu. Njihov prvotni element je svetloba, ki je z zelo majhnimi razlikami v vsem popolnoma enaka. Tako kot si je čista svetloba povsod zelo podobna, prav tako so si podobni tudi njeni izdelki. Samo ljubezen sestavlja neskončna različnost oblik, svetloba pa je zelo monotona. Poglej na tej Zemlji sneg! To je izdelek iz čiste svetlobe. Ena snežinka je podobna drugi in šele, ko se jih zlepi več skupaj, je ena večja kot druga. A tudi to se zgodi le, če je med tako hladnimi izdelki svetlobe nekaj toplote, ki spominja na ljubezen. Če je te zelo malo ali pa celo manjka, padejo vse takšne snežinke enake velikosti in oblike na Zemljo. Tako bo tudi led imel vedno enako zasnovo, saj je pri njem dejavna le hladna svetloba.

7 Zato je vse, kar je bolj podobno čisti svetlobi po svoji obliki in naravi monotono. Le tisto, kar vsebuje vedno več toplote, povezane z ljubeznijo, postaja vse bolj raznoliko in drugačno po obliki. Svetloba, če se močno razširi ustvarja tudi toploto. Toda to ni

dobra toplota, ampak hudobna, ki ne poživlja ampak ubija. Le svetloba, katere temelj je toplota je dobra in toplota, ki izhaja iz takšne svetlobe je dobra in poživljajoča.

8 Vse divje in strupene živali in rastline so produkt čiste svetlobe in njene zunanje delujoče toplote. To je zlo in povzročča zlo v vsem, kar ni na novo rojeno z ljubeznijo in njeno notranjo svetlobo. Toda z bitji ljubezni se takšna zla svetloba spet spremeni v dobro in s tem spet prevzame svojo prvotno naravo.

9 Iz te razlage lahko razbereš, zakaj so si ti duhovi podobni kot vrabec vrabcu. So pa zelo skromni in njihova želja je le njihovo nenehno potovanje naprej, podobno kot čista svetloba nenehno potuje naprej. Tako kot svetloba nima miru, ampak kar naprej potuje naprej v neskončne prostore, tako se potikajo tudi njena bitja. Toda tudi takšnim prizadevanjem sem postavil meje, kjer potem piše: »Do sem in nič dlje!« Seveda so pogosto potrebni veliki boji, dokler se takšna bitja ne umirijo. Zdaj pa dovolj o njih, saj so že odšli in sem prihajajo legije drugih duhov.«

10 Danes na zemeljski ponedeljek ne bomo storili, saj se tudi s temi duhovi ne bo dalo veliko storiti saj so še zelo hladni. Šele zvečer bomo mednje spustili nekaj topline in takrat nam bodo ponižno legli pod jasnim nebom kot rahla rosa na površini zemlje in nam s tem izkazali čast. Jutri, v torek pa nas bodo obiskali trije škofi iz tega mesta in proti večeru bo postalo nekoliko vroče.«

263. Poglavje

Trije graški škofje na oblakih. Jezuit kot sel. Gospodovalni Sebastijan in dva njegova boljša kolega. Sodba zbranih ošabnežev

1 Zdaj pravi cesar Jožef: »O Bog! Trije škofje naenkrat in to iz Gradca. Ubogi hrib! Zaradi tega bremeni ti bo z glave tekel znoj strahu. O Gospod, spomni se predstav v katakombah dunajske katedrale, kjer so bili vsi enako misleči, razen mojega Migatzija. Pri graških škofih pa je bila že od nekdanj navada, da je bil naslednik, vedno zavržen sovražnik svojega predhodnika. Sedaj pa trije takšni škofje s svojimi telesnimi stražarji naenkrat! O gospod in Oče, zdaj le globoko sezi v zakladnico svoje milosti in usmiljenja. Vsi ga bomo zelo potrebovali!«

2 Rečem Jaz: »Ja, dragi prijatelj, morda se ne motiš povsem, toda med temi tremi je samo eden glavni kljubovalec, druga dva sta kar dobra duha. Prihajajo v oblaku, ki je viden tudi s telesnimi očmi in katerega posebno temna barva jasno kaže naravo njegovih potnikov. Dva boljša imata le majhno telesno stražo, ki pa jima je trdno ob strani.

3 Tisti v ozadju nočne teme pa ima ob sebi močnega telesnega stražarja, ki čuti, misli in hoče enako kot on. Samo opazuj ga kako ponosno se pelje na svojem

temnem oblaku; kot bi poveljeval nebu in zemlji. Že tri leta je prebivalec tega sveta in tega se tudi zaveda, sicer ne bi bil na oblakih. V tem času se ni niti za las oddaljil od svojih strogo papeških naravnosti. Še vedno je papeški hišni prelat in tega dostojanstva mu nihče ne jemlje tako zlahka. V takšnem občutku vznesenosti se zdaj počasi pripelje do nas in od nas pričakuje nadvse spoštljiv sprejem. Kako ti je všeč ta duh?«

4 Reče Jožef: »Res lep primerek ozkogledne neumnosti! Takšen človek bi bil redkost, ki bi si jo ogledali v muzeju!«

5 Pravi Robert: »O tem gorečnejšu sem slišal najbolj čudne stvari celo na Saškem. Žal mi je bilo za to mesto in to lepo deželo, da ji v cerkvenih zadevah vlada tako zlovesča oseba in jo tako dela še bolj neumno kot je že bila. Ta zlobnejš je znal ugajati dvornim ženskam, da je tako na ta način dosegel. Kasneje pa se je postopoma izuril v formalnega cerkvenega tirana. Svoj dvor je razširil z svojimi v tej deželi že dolgo ukinjenimi redovi, saj jih je ponovno uvedel. Njegov prispevek k vstaji leta 1848 ni bil majhen in zares je škoda, da ni dočakal njenega polnega izbruha na tem svetu, saj mu nekaj takšnih mačjih koncertov ne bi moglo prav nič škoditi.

6 Zdaj pa že lebdi nad nami in se pretvarja, da nas sploh ne opazi. Kaj hoče dokazati z svojim nenehnim križanjem in kaj pomenijo njegove rdeče nogavice, njegova bela škofovska kapa, njegov zlati plašč in njegova srebrna pastirska palica? Na Zemlji je bilo verjetno to slepilo za slepe ljudi, pri kom pa želi to uporabiti tu v kraljestvu duhov?«

7 Rečem Jaz: »Samo malo še počakajte moji dragi otroci, prijatelji in bratje, ker hitro bo tukaj in z njim bomo imeli kaj početi! Poglej, že pošilja služabnika. Iz njegovega vprašanja boste zlahka razbrali, kako o nas razmišlja škof, ki lebdi visoko nas Zemljo. Tukaj je, zato bodite pozorni!«

8 Pred nas pogumno stopita nezamenljiv jezuit in njegov pomočnik in prvi vpraša: »Kakšna bedna ciganska družčina ste, da stojite pred cerkvenim knezom in ne pokleknete, saj ga je Bog obdaril z vso močjo, ko gre v nebeških oblakih blagoslavljat *

9 Rečem Jaz: »Praviš, da je ta škof od Boga obdarjen z vso močjo? Če bi bilo tako, bi moral o tem kaj vedeti in oblak, ta nebeški oblak, na katerem trenutno lebdi, tudi o tem bi moral kaj vedeti.«

10 Reče jezuit: »Zakaj ravno ti, ciganski fant? Te bo veliki Bog že prijel za nos, ti neumni cigan! Ali ne veš, da so vsi Cigani večno prekleti od Boga že na tem svetu?«
Rečem Jaz: »Ne dragi moj! Jaz ne vem o tem niti zloga in moral bi biti prvi, ki bi o tem kaj vedel. Nenavadno pa je, kaj vse veš ti, jaz pa ne! Povej mi, ali si bil takrat navzoč,

ko je Bog temu škofu podelil tako neomejeno oblast nad Zemljo?«

11 Jezuit pravi: »Bog takšno moč vedno podeli nevidno. Njegovo prisotnost je potrebno prepoznati po njegovih različnih učinkih. Bog prebiva v nedostopni svetlobi in nihče se mu ne sme približati, razen svetih prvih angelov, ki okoli njegovega prestola vedno čakajo na njegove ukaze. Ali razumeš globino te modrosti?«

12 Rečem Jaz: »Tvoja modrost se ne zdi preveč globoka! Še enkrat ti moram priznati, da o vsem tem ne vem ničesar. Nenavadno! Vem pa, da je vaš Sebastijan vol, vi pa osli! Živali, ki niso zlobne, ampak neumne do skrajnosti. Za vse nas, ki smo tukaj, je Bog zelo viden in prebiva v zelo dostopni luči. Samo za tiste, ki na tem svetu še vedno močno živijo v mesu, mora Bog zaradi njihove svobodne volje ostati neviden, vse dotlej, dokler ne dosežejo popolnega ponovnega rojstva v duhu. Ostaja pa neviden tudi duhovom vaših pogledov, ker niste čisti in prerojeni. In tako bo ostalo še dolgo.«

13 Jezuit pravi: »Kje pa vidiš Boga?« Rečem Jaz: »Tam, kjer ga vi ne vidite in ga še dolgo ne boste videli. Pa tudi, če bi vam sedel na nosu, ga še vedno ne boste videli. Pojdi k svojemu slepemu škofu in mu povej: »Tu prebiva odrešenje ljudi!« Če je tudi on človek, naj pride sem in naj slavi Boga in naj sodeluje pri odrešenju, sicer ga lahko skupaj z vami vsemi doleti smrt! – Povej mu: Gospod Bog ne potrebuje njegove moči, da bi blagoslavljal svet, kajti On sam jo blagoslavlja. Škof naj samo ponižno blagoslavlja svoje srce, ne pa da se pompozno vozi na oblakih. Povej mu, da Gospod Bog sam zdaj hodi po Zemlji, zato ni primerno, da bi slab služabnik uporabljal oblake.«

14 Kdo si ti, cigansko bitje, ki si upaš tako drzno nastopati proti meni, Božjemu služabniku in proti cerkveni oblasti, kot da bi sam ustanovil cerkev? Sprašujem te, zlovešči cigan, kdo si in kdo je ta družba?«

15 Jožef Mi na skrivaj reče: »O Gospod, ti moj ljubljani Oče, moje potrpljenje je že tako tanko kot predilna nit! V vsakem trenutku se bo raztrgala, če se ta sovražnik ljubečega življenja v Tebi ne bo kmalu posipal s pepelom!«

16 Rečem Jaz: »Dragi prijatelj, bodi miren in se ne jezi! Ali lahko od osla zahtevaš kaj drugega kot to, kar sodi v njegovo področje delovanja? Zdaj je slišal, kaj mora storiti. Če bo to storil, bo dobro, ča pa tega ne bo želel storiti, bo verjetno obstajal drugi način, kako se znebiti te težke živali!«

17 Pravi jezuit: »Ali dobim odgovor ali ne?«

18 Precej odločno mu povem: »Ne, dvigni se, ali pa boš dvignjen!«

19 Ob teh besedah naredi kisel obraz in odide k svojemu škofu. Skoraj do vrha prstov na nogah upognjen mu utrujen pripoveduje vse, kar je videl in slišal. Toda

poglej zdaj škofa, kako učen obraz dela, kot bi se odločal: »Ali naj pustim Zemljo še živeti ali ne? Ali ni več strel, ki bi jih lahko vrgel med to svetoskrunsko množico? Vendar domisliti se ne more ničesar koristnega, da bi se maščeval, zato se zdi, da gre naprej, ne da bi kaj dosegel.

20 Zdaj ga pa obkrožita druga dva škofa z svojim precej častitljivim spremstvom in veliki po imenu Waldstein mu reče: »Prijatelj, kolega! Kaj je s tabo? Kaj hočeš narediti? Mar ne prepoznaš svetle množice, ki z svojo prisotnostjo prekriva vrh hriba? Mar ne vidiš Kristusa Gospoda, treh njegovih prvih apostolov, vseh cesarjev iz družine Habsburg, slavnega nadškofa Migatzija in velikega števila popolnih duhov?

21 Takrat škof Sebastijan zažari od jeze in reče: » Poznam oba vaju krivoverca! V dvajsetih let nisem mogel povsem popraviti cerkvenega propada, ki sta ga povzročila v tej državi. In vidva me bosta učila, kako prepoznati Kristusa! Jaz, ki sem napolnjen z njegovim svetim duhom in imam v rokah ključne nebes in pekla! Kdo lahko pozna Kristusa bolje kot jaz?«

22 Pravi Waldstein: »Prijatelj! Povem ti, če tako govoriš, potem nisi nikoli spoznal Kristusa, kajti Gospodov duh nikoli ne deluje s takšno aroganco. Nisi nič drugega kot gospodovalni in ponosni duhovnik, ki se je obdal z najbolj črno duhovščino, da bi prek množic dosegel svoj cilj. Toda Gospod je potegnil močno črto pri tvoji računici. S svojimi prizadevanji ste dosegli ravno nasprotno od tistega, kar ste želeli in sicer absolutno duhovniško oblast nad vso Zemljo! In pretvarjate se, da ste edini lastniki svetega duha! O ti uboga reva! Res si edini lastnik peklenškega duha, ki se imenuje laž in aroganca in še nikoli nisi spoznal Kristusovega duha, saj si njegov odločen sovražnik!

23 Ob tem Waldsteinovem energičnem govoru postaja Sebastijan vse bolj goreč, prav tako pa tudi njegovo številno spremstvo. Waldstein in Arko pa se zdaj spustita na tla. Ko se zdaj dotakneta zemlje, takoj pošljem Roberta, da ju pripelje k Meni. Takoj ubogata in gresta k Meni v najglobljem spoštovanju. Sam jima grem nasproti do pol poti in ju odpeljem na vrh hriba.

24 Ko prispemo na vrh, se hočeta oba z obrazom vreči pred mano na tla, Jaz pa jima to preprečim in rečem: »Prijatelja, kdaj drugič, sedaj imamo pred seboj veliko pomembnejše stvari! Ta Sebastijan ima zelo slabe namene in želi Zemlji storiti zlo. Danes je četrtek zvečer in v sredo je počival on in tudi mi. Danes pa hoče zaradi užaljenosti na Zemlji uničiti vse, kar mu pride na pot. Toda močnim duhovom miru sem že dal namig. Še to noč bo on in vsa njegova družba vržena na zemljo kjer bodo primerno ohlajeni.

25 Pravi Waldstein: »O sveti Oče! Kako se bo to zgodilo in kako bomo to prepoznali,

saj je v nas še vedno veliko slepote?«

26 Rečem Jaz: »Poglejte gor, kjer boste že videli bele duhove miru, kako se v popolnem redu že razvrščajo z vseh strani. V hipu bodo ti jeznoriteži zvezani in skupaj z Sebastijanom vrženi na tla. Ko boste jutri videli visoke gore vse naokoli pokrite z snegom, vedite, da Sebastijan v svojem zmagoslavju leži na najboljšem pripomočku kjer se ohlaja ogenj njegove jeze, namreč, pod odejo, ki so mu jo duhovi miru prinesli s severa kot koristno darilo.«

27 Reče Waldstein: »Torej ima sneg tudi duhovni pomen?«

28 Rečem Jaz: »O zagotovo! Karkoli se pojavi na Zemlji, ima najprej duhovni in šele nato naravni pomen. – Zdaj pa pazite, divji lov se bo takoj začel!

Jakob Lorber
Robert Blum
knjiga 2